Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρεισχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 15. Ἐξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Παρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ον | *Ἐν Ἀθήναις, 7 Ὀκτωβρίου 1917* | *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 45*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἔπειτα οἱ ἄποικοι ἐπῆραν τὴν ἀριστερὴ ἐχθη τῆς Εὐχαριστίας κ' ἔφθασαν σὲ λίγο στὸν ἀγκῶνα ποῦ ἐσχημάτιζε τὸ ποτάμι.

Ἐκεῖ ἐσταμάτησαν νὰ ἐξετάσουν τὸ μέρος καὶ τὸ βρῆκαν κατάλληλο γιὰ νὰ στηθῆ τὸ γεφύρι.

Τώοντι, ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ὡς τὸ Πόρτο-Μπαλλόνι τῆς μεσημβρινῆς ἀκτῆς, ἡ ἀπόστασι δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ τριάμισυ μίλλια· εὔκολα λοιπὸν θὰ μποροῦσαν νὰνοίξουν δρόμο ἁμαξιτὸ ἀπὸ τὸ γεφύρι ὡς τὸ λιμανάκι, γιὰ τὴ συγκοινωνία ποῦ ἤθελαν.

Τότε ὁ Κύρος Σμίθ ἐφανέρωσε στοὺς συντρόφους του κάποιο σχέδιο, ποῦ εἶχε στὸ νοῦ του πρὸ πολλοῦ. Τὸ σχέδιο αὐτό, εὔκολο στὴν ἐκτέλεσι καὶ χρησιμώτατο, ἦταν νὰ πομονώσουν τελείως τὸ ροπέδιο τῆς Τερψιθέας, γιὰ νὰ εἶνε προφυλαγμένο ἀπὸ κάθε ἐπιδρομὴ τετραπόδων ἢ τετραχείρων. Ἔτσι τὸ Γρανίτινο Παλάτι, τὰ Καμίνια, τὸ κοτέτσι καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ὀροπεδίου, τὸ προωρισμένο γιὰ σπορές, δὲν θὰ φοβοῦνταν πιὰ ἀπὸ ζῶα.

Καὶ νὰ πόσο εὔκολα ἐλογάριαζε ὁ μηχανικὸς νὰ τὸ κάμῃ: Τρεῖς πλευρὲς τοῦ ὀροπεδίου ἐπροστατεύοντε ὁλόενα ἀπὸ νερό. Ἡ βορειοδυτική, ἀπὸ τὴν ὄχθη τῆς λίμνης Γκράντ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ γωνία ποῦ ἀκκουμποῦσε στὸ παλιὸ μεταγγιστήρι, καὶ τελειώνοντας στὴν τομὴ ἐκείνη, ποῦ εἶχαν κάμῃ, γιὰ νὰ φεύγουν τὰ νερά. Ἡ βορεινή, ἀπὸ τὴν τομὴ αὐτὴ ὡς τὴ θάλασσα, ἐπροστατεύετο ἀπὸ τὸν καινούργιο ρύακα καὶ καταρράκτη, τὸν τεχνητό, κ' ἔφθανε νὰ πλατύνουν τὴν κοίτη του, ἐπάνω ατόροπέδιο, γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὸν περνοῦν τὰ ζῶα.

Στὴν ἀνατολή, ἦταν αὐτὴ ἡ θάλασσα, ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ καινούργιου ρυακιοῦ ὡς τὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας· καθὼς καὶ στὴ μεσημβρινή, ἀπὸ τὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας ὡς τὸν ἀγκῶνά της, ἐκεῖ ὅπου ἔμελλε νὰ κατασκευασθῆ τὸ γεφύρι.

Ἔμενε λοιπὸν μονάχα ἡ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ ὀροπεδίου, ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα τοῦ ποταμοῦ ὡς τὴ μεσημβρινὴ γωνία τῆς λίμνης, ἕνα διάστημα ἑνὸς μιλλίου, ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ περάσῃ ὁποιος ἤθελε. Ἄλλα ἦταν πολὺ εὔκολο νὰ σκάψουν ἕνα χαντάκι πλατὺ καὶ βαθύ, καὶ νὰ τὸ γεμίσουν νερὸ ἀπὸ τὴ λίμνη. Θάκαναν δηλαδὴ τὰ νερὰ τῆς νὰ τρέχουν μέσα στὸ χαντάκι, καὶ τὰ περισσεύοντα, μ' ἕνα δεύτερο καταρράκτη, θὰ ἐχύνοντο στὴν κοίτη τῆς Εὐχαριστίας.

— Ἔτσι, ἐπρόσθεσε ὁ μηχανικός, τὸ ὀροπέδιο τῆς Τερψιθέας θὰ γίνῃ ἀληθινὸ νησί, περικυκλωμένο παντοῦ ἀπὸ νερά, καὶ δὲν θὰ συγκοινωνῇ μὲ τὸ ὑπόλοιπο τῆς νήσου Λίγκολν παρ' ἀπὸ τὸ γεφύρι ποῦ θὰ κάμωμε στὴν Εὐχαριστία, ἀπὸ τὰ δυὸ γεφυράκια ποῦ ἔχουμε ἤδη στὸν καταρράκτη καὶ ἀπὸ τἄλλα δυὸ ποῦ θὰ κάμωμε, τὸ ἕνα στὸ χαντάκι ποῦ σᾶς προτείνω νὰ σκάψουμε, καὶ τἄλλο στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τῆς Εὐχαριστίας. Ἂν λοιπὸν αὐτὰ τὰ γεφύρια καὶ τὰ γεφυράκια θὰ μποροῦν νὰ σηκώνωνται κατὰ βούλησι, τὸ ροπέδιο τῆς Τερψιθέας θὰ εἶνε προφυλαγμένο ἀπὸ κάθε ἐπιδρομή.

Ὁ Κύρος Σμίθ, γιὰ νὰ τὸν καταλάβουν καλλίτερα, εἶχε σχεδιάσῃ ἕνα χάρτη τοῦ ὀροπεδίου.

«Τρομακτικὰ σκιάχτρα, ἐφειλόμενα στὴ φαντασία τοῦ Πέγλροφ...» (Σελ. 358 στ.β')

Ἐκεῖ πιὰ εἶδαν ὅλοι καθαρὰ πῶς ἡ Τερψιθέα θὰ ἐγίνετο νησὶ καὶ τὸ σχέδιο ἔγεινε δεκτὸ μ' ἐνθουσιασμό.

— Ἐμπρὸς λοιπόν! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ· πρῶτα τὸ γεφῦρι!

Ἦταν ἡ πιὸ βιαστικὴ ἐργασία. Διάλεξαν δένδρα, τα ἔκοψαν, τα κλάδεψαν, τὰ καθάρισαν, τα πρίονισαν, τὰ ἔκαμαν δοκάρια καὶ σανίδια. Τὸ γεφῦρι, στερεωμένο, ἀκίνητο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, θὰ ἦταν κινητὸ ἀπὸ τάλλο, ποῦ θὰπουμποῦσε τὴν ἀριστερὴ ὄχθη. Αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ σηκώνεται. Ἐννοεῖται, ὅτι ἕνα τέτοιο ἔργο θἀπαιτοῦσε κάμποσο καιρό, γιατὶ ἡ Εὐχαριστία εἶχε πλάτος ὀγδόντα περίπου πόδια. Θα ἔχωναν πασσάλους στὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ, για να βαστάζουν τὸ πάτωμα τοῦ γεφυριοῦ, ποῦ θα εἶχε δυὸ τόξα, γιὰ να σηκώνη βάρη μεγάλα.

Εὐτυχῶς δὲν τοὺς ἔλειπαν οὔτε ἐργαλεῖα, για να δουλεύουν τα ξύλα, οὔτε ἥλοι, γιὰ να τὸ στερεώνουν, οὔτε μηχανικός, για να διεύθυνη τὴν ἐργασία, οὔτε ζῆλος, οὔτε ἐπιτηδειότης, γιατὶ οἱ ἄποικοι, ἐργαζόμενοι τώρα ἑπτὰ μῆνες, εἶχαν ἀποκτήση πολλή. Πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ Γεδεὼν Σπίλετ δὲν ἦταν καθόλου ὁ πιὸ ἀδέξιος τῆς ἀποικίας, ἄλλα συναγωνίζετο μὲ τὸν ἴδιο τὸν ναύτη, ποῦ δὲν ἔπαυε νὰ κηρύττη ὅτι. αποτὲ δὲν ἐπερίμενε τόσα ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ δημοσιογράφο!»

Ἡ κατασκευὴ τοῦ γεφυριοῦ τῆς Εὐχαριστίας βάσταξε τρεῖς ἑβδομάδες. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ οἱ «γεφυροποιοὶ» ἔτρωγαν τὸ μεσημέρι ἐπὶ τόπου· κ' ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἦταν λαμπρός, δὲν ἐγύριζαν στὸ Γρανίτινο Παλάτι παρα τὸ βράδυ, για νὰ δειπνήσουν καὶ νὰ κοιμηθοῦν.

Ἐντωμεταξύ, ὁ κὺρ Ζοὺπ συνήθιζε κ' ἐξοικειώνετο θαυμάσια μὲ τοὺς νέους του κυρίους, ποῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ τοὺς κυττάζη μὲ πολὺ περίεργο μάτι... Γιὰ καλὸ ὅμως καὶ για κακό, ὁ Πέγκροφ δὲν τοῦ ἄφινε μεγάλη ἐλευθερία κινήσεων, περιμένων μὲ τὸ δίκηο του να γίνουν πρῶτα ἡ ἐργασίες, ποῦ θἀπομένωναν τὸ ὀροπέδιο τῆς Τερψιθέας. Σκύλος, καὶ πίθηκος εἶχαν γίνη καλοὶ φίλοι καὶ πολλὲς φορες ἔπαιζαν μαζύ. Ὁ Ζοὺπ ὅμως τα ἔκανε ὅλα σοβαρά, ἀκόμη καὶ τα παιγνίδια του.

Ὡς τῆς 20 Νοεμβρίου τὸ γεφῦρι εἶχε τελειώση. Τὸ κινητό του μέρος, ἰσορροπημένο μὲ βάρη, ἀνεβοκατέβαινε εὔκολα. Κι' ὅταν ἦταν σηκωμένο, ἔμενε ἕνα διάστημα εἴκοσι ποδιῶν, ἀρκετα ἀηλαδὴ πλατύ, ὥστε να μὴν μποροῦν να τὸ περνοῦν τα ζῶα.

Ἔγινε τότε σκέψις να μεταφέρουν τὸ περικαλυμμα τοῦ ἀεροστάτου, για να τὸ φυλάξουν καλλίτερα. Ἄλλα για τὴν μεταφορα αὐτή, ἐχρειάζετο να ὁδηγήσουν ἓν ἁμάξι ὡς τὸ Πόρτο-Μπαλλόνι, ἑπομένως νἀνείξουν δρόμο ἀπὸ τὸ πυκνότερο μέρος τοῦ Φαρ-Οὐέστ. Αὐτὸ θἀπαιτοῦσε κάμποσο καιρό. Ὁ Ναὲ κι' ὁ Πέγκροφ πῆγαν μιὰ μέρα ὡς τὸ λιμανάκι κ' ἐβεβαιώθηκαν, ὅτι τὸ πανὶ τοῦ ἀεροστάτου δὲν εἶχε πάθη τίποτε στὴ σπηλιὰ ποῦ τὸ εἶχαν φυλαγμένο. Ἀποφάσισαν λοιπὸν να ἐξακολουθήσουν χωρὶς διακοπὴ τὴς ἐργασίες στὸ ὀροπέδιο τῆς Τερψιθέας.

— Εἶνε ἀνάγκη να τὸ κάμουμε γρήγορα νησί, εἶπε ὁ Πέγκροφ, καὶ να ἐξασφαλίσσουμε τὸ κοττέτσι μας ἀπὸ τὴς ἀλεποῦδες καὶ τἄλλα βλαβερα ζῶα, ποῦ θὰ μποροῦσαν να τὸ ἐπισκέπτωνται.

— Ἀφίνω δά, ἐπρόσθεσε ὁ Νάβ, ὅτι θὰ μπορέσουμε να σκαλίσουμε τὸροπέδιο, νὰ βγάλουμε τάγριόχορτα...

— Καὶ νὰ ἑτοιμάσουμε δεύτερο χωράφι για τὸ στάρι μας! ἐφώναξε ὁ ναύτης θριαμβευτικά.

Γιατί, πραγματικῶς, τὸ πρῶτο ἐκεῖνο «χωράφι», ποῦ εἶχε σπαρῆ μ' ἕνα μόνο σπυρὶ στάρι, εἶχε πιτύχη θαυμάσια, χάρις στὴς φροντίδες τοῦ Πέγκροφ. Εἶχε κάμη δηλαδὴ τὰ δέκα στάχυα ποῦ προεῖπε ὁ μηχανικὸς κ' ἐπειδὴ κάθε στάχυ εἶχε ὀγδόντα κόκκους, ἡ ἀποικία, 'ς ἕξη μῆνες, βρέθηκε μὲ ὀκτακόσιους, - πρᾶγμα ποῦ τῆς ἐπέτρεπε διπλὴ συγκομιδὴ κάθε χρόνο.

Οἱ ὀκτακόσιοι αὐτοὶ κόκκοι, ἐκτὸς ἀπὸ πενῆντα ποῦ θα ἐφυλάγοντο γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, θὰ ἐσπείροντο σὲ καινούργιο χωράφι καὶ μὲ τὴς ἴδιες φροντίδες τοῦ πρώτου.

Τὸ χωράφι αὐτὸ ἑτοιμάσθηκε καὶ περικλείσθηκε μὲ γερὸ φράκτη, ψηλὸ κι' ἀγκαθωτό, ποῦ τα τετράποδα δυσκολώτατα θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν ὑπερπηδήσουν. Ὅσο γιὰ τα πουλιά, μῦλοι ποῦ γύριζαν μὲ κρότους καὶ τρομακτικα σκιάχτρα, ὀφειλόμενα στὴ γόνιμη φαντασία τοῦ Πέγκροφ, ἔφθαναν για να τἀπομακρύνουν. Οἱ ἑπτακόσιοι πενῆντα κόκκοι βάλθηκαν τότε σὲ μικρὰ αὐλάκια, πολὺ κανονικά, καὶ ἀνετέθη στὴ φύσι να κάμη τὸ ὑπόλοιπο.

Τὴν 21 Νοεμβρίου, ὁ Κύρος Σμὶθ ἄρχισε να σχεδιάζη τὸν χάντακα ποῦ θὰ ἔκλεινε τὸροπέδιο, ἀπὸ τὴ μεσημβρινὴ γωνία τῆς λίμνης Γκράντ ὡς τὸν ἀγκῶνα τῆς Εὐχαριστίας. Σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἦταν δυὸ ὡς τρία πόδια γῆς καί, ἀπὸ κάτω, ὁ γρανίτης. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κατασκευάσουν πάλι νιτρογλυκερίνη κ' ἡ νιτρογλυκερίνη ἔκαμε τὴ δουλειά της καλά. Σὲ δεκαπέντε ἡμέρες, ἕνας χάντακας, πλατὺς ὡς δώδεκα πόδια καὶ βαθὺς ὡς ἕξη, ἀνοίχθηκε στὸ σκληρὸ ἔδαφος τοῦ ὀροπεδίου. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἔγεινε καὶ δεύτερη ἐντομὴ στὴ βραχώδη ὄχθη τῆς λίμνης καὶ τα νερά της χύθηκαν ἀπὸ κεῖ στὴν καινούργια ἐκείνη κοίτη καὶ σχηματίσθηκε ἔτσι ἕνα κρήκ, ποταμάκι, παραπόταμο νὰ ποῦμε τῆς Εὐχαριστίας, ποῦ τὸ ὠνόμασαν Γλυκερίνα, γιατὶ μὲ τὴν ἐκρηκτικὴ αὐτὴ οὐσία εἶχε σχηματισθῆ ἡ κοίτη του. Ἐννοεῖται, ὅτι τα νερὰ τῆς λίμνης κατέβηκαν, ἄλλα τὸ χαμήλωμα αὐτὸ ἦταν σχεδὸν ἀνεπαίσθητο. Τέλος, γιὰ νὰ συμπληρωθῆ τὸ κλείσιμο, ἡ κοίτη τοῦ ρυακιοῦ τῆς ἀκρογιαλιᾶς πλατύνθηκε ἀρκετὰ καὶ συγκρατήθηκαν οἱ ἄμμοι μὲ φράκτη διπλό.

Ὡς τὴς 15 Δεκεμβρίου ὅλες αὐτὲς ἡ ἐργασίες εἶχαν τελειώση καὶ τὸροπέδιο τῆς Τερψιθέας,— ἕνα πεντάγωνο ἀκανόνιστο, μὲ περίμετρο τεσσάρων περίπου μιλλίων,— ἦταν περικυκλωμένο παντοῦ ἀπὸ νερό, ἀπρόσιτο καὶ προφυλαγμένο ἀπὸ κάθε ἐπιδρομή.

Ὅλο αὐτὸν τὸν Δεκέμβριο, ἡ ζέστη ἦταν πολὺ δυνατή. Οἱ ἄποικοι ὅμως δὲν θέλησαν νὰ διακόψουν τὴν ἐκτέλεσι τῶν σχεδίων των κι' ἄρχισαν ἀμέσως τὴς ἐργασίες γιὰ τὴν ἐγκατάστασι τοῦ πτηνοτροφείου.

Ἐννοεῖται, ὅτι μετὰ τὸ κλείσιμο τοῦ ὀροπεδίου, ὁ κὺρ Ζοὺπ εἶχε ἀφεθῆ ἐντελῶς ἐλεύθερος. Ἀλλὰ δὲν ἄφινε πιὰ τοὺς κυρίους του καὶ δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ φύγη. Ἦταν ἥμερο ζῶο, ἂν καὶ δυνατό, καὶ πάρα πολὺ εὐκίνητο. Μὲ πόση γρηγοράδα ἀνεβοκατέβαινε τὴν σκάλα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ! Κανένας δὲν τοὔβαζε χέρι 'ς αὐτὸ τὸ σκαρφάλωμα. Τώρα τὸν χρησιμοποιοῦσαν καὶ σὲ μερικὲς ἐργασίες. Κουβαλοῦσι φορτώματα ξύλων, κουβαλοῦσε καὶ τὴς βαρειὲς πέτρες, ποῦ εἶχαν ἐξορύξη ἀπὸ τὴν κοίτη τῆς Γλυκερίνας.

Γιὰ τὸ πτηνοτροφεῖο, ἐδιάλεξαν μιὰ ἔκτασι διακοσίων τετραγωνικῶν γυαρδῶν, στὴν νοτιοανατολικὴ ὄχθη τῆς λίμνης. Τὴν περίφραξαν καὶ κατασκεύασαν μέσα διάφορα σπιτάκια γιὰ τὰ ζῶα ποῦ θὰ ἔβαζαν,— καλυβοῦλες ἀπὸ κλαδιά, ποῦ δὲν ἐπερίμεναν παρὰ τοὺς κατοίκους των.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἐγκατέστησαν ἕνα ζευγάρι φραγκόκοττες, ποῦ δὲν ἄργησαν νὰ κάμουν ἕνα πλῆθος πουλάκια. Τοὺς ἔδωσαν γιὰ συντροφιὰ ἕξη πάπιες τῆς λίμνης. Μερικὲς ἀνῆκαν 'ς ἕνα εἶδος κινέζικο, ποῦ τὰ φτερά τους ἀνοίγονται σὰ βεντάγια καὶ μὲ τὴ λάμψι, τὴ ζωηρότητα τῶν χρωμάτων τους συναγωνίζονται τὸν φασιανό. Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὁ Χάρμπερ ἔπιασε ἕνα ζευγάρι «ἀλεκτοροειδῶν» μὲ στρογγυλὲς οὐρὲς καμωμένες ἀπὸ μακρυὰ πτερά, ποῦ δὲν ἄργησαν νὰ ἐξημερωθοῦν. Ὅσο γιὰ πελεκάνους, νεροκουροῦνες, νεροκοττες κτλ. τὰ πουλιὰ αὐτὰ ἦλθαν μονάχα τους ὡς τὸ πτηνοτροφεῖο, κι' ἀφοῦ μάλωσαν μεταξύ τους λίγον καιρό, στὸ τέλος συνενοήθηκαν, κάθε εἶδος διάλεξε τὸ μέρος του καὶ στὸ ἑξῆς ζοῦσαν μὲ εἰρήνη.

Ὁ Κύρος Σμὶθ, γιὰ νὰ συμπληρώση τὸ χρήσιμο ἔργο, ἔκαμε κ' ἕνα περιστεριῶνα σὲ μιὰν ἄκρη τῆς αὐλῆς. Ἔβαλαν μέσα μιὰ δωδεκάδα ἀπὸ τἀγριοπεριστερα ἐκεῖνα, ποῦ κατοικοῦσαν στοὺς ψηλοὺς βράχους τοῦ ὀροπεδίου. Εὔκολα συνήθισαν τὰ πουλιὰ αὐτὰ νὰ γυρίζουν

κάθε βράδυ στὸ καινούργιο τους σπιτάκι.

Κ' ἦλθε τέλος ἡ στιγμή, νὰ χρησιμοποιήσουν γι' ἀσπρόρρουχα τὸ πανὶ τοῦ ἀεροστάτου. Γιατ' εἶχαν σκεφθῆ, ὅτι δὲν ἦταν καθόλου φρόνιμο νὰ ριψοκινδυνεύσουν μὲ ἀεροστατο, ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀπέραντο ὠκεανό, γιὰ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ νησὶ ἐκεῖνο, ὅπου ἐπὶ τέλους δὲν τοὺς ἔλειπε τίποτα.

Ἐχρειάσθη λοιπὸν νὰ μεταφερθῆ πρῶτα τὸ περικάλυμμα στὸ Γρανίτινο Παλάτι κι' οἱ ἄποικοι ἐργάσθηκαν γιὰ νὰ τελειοποιήσουν τὸ κάρρο τους, νὰ τὸ κάμουν ἐλαφρότερο κι' εὐκινητότερο. Δὲν εἶχαν ὅμως καὶ ὑποζύγιο, γιὰ νὰ τὸ σύρη. Δὲν ὑπῆρχε ἀρά γε στὸ νησὶ κανένα εἶδος μηρυκαστικοῦ, ποῦ θὰ μποροῦσε νἀντικαταστήση τὸ ἄλογο, τὸ γαϊδοῦρι, τὸ βοῦδι; Αὐτὸ ἦταν τώρα τὸ ζήτημα.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἔλεγε ὁ Πέγκροφ, μᾶς χρειάζεται ἕνα ζῶο γιὰ κάρρο, ὡς ποῦ νὰ θελήση ὁ κ. Σμὶθ νὰ μᾶς κάμη κανέν' ἁμάξι ἀτμοκίνητο ἢ καὶ μιὰ σωστὴ λοκομοτίβα. Γιατὶ βεβαιότατα, μιὰ μέρα, θἄχωμε σιδηροδρομο ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι ὡς τὸ Πορτο-Μπαλλόνι, μὲ διακλάδωσι στὸν Φραγκλίνο!

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΓΡΑΦΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

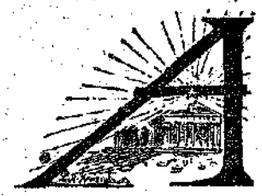

Κομὴ διηγοῦνται τὰ ἐπεισόδια τῆς προπερασμένης Κυριακῆς, ὅταν οἱ κάτοικοι τῶν δύο πόλεων καὶ τῶν περιχώρων εἶχαν διαταχθῆ νὰ μείνουν ὅλοι κλεισμένοι στὰ σπίτια τους, γιὰ νὰ γραφτοῦν. Φαντάζεται καθένας, ὅτι τὰ ἐπεισόδια ἦταν πολυάριθμα καὶ πολλὰ νόστιμα. Σ' ἕνα σπίτι ἄξαφνα, οἱ ἀπογραφεῖς βρῆκαν μιὰ δυστυχισμένη τρελλή, ποῦ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὴν γράψουν, μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε Δελτίο ἀπὸ τὰ χέρια τους καὶ στὸ τέλος τοὺς ἔδρισε ἐλεεινὰ καὶ τοὺς ἔδιωξε. Σ' ἄλλο σπίτι, γιόρταζαν γάμο. Κι' οἱ ἀπογραφεῖς ἀναγκάσθηκαν νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι καὶ νὰ πιοῦν στὴν ὑγειὰ τῆς νύφης καὶ τοῦ γαμβροῦ. Σ' ἄλλο, τέλος, οἱ πολύπαθοι ἄνθρωποι βρέθηκαν σὲ λείψανο κι' ἀπὸ τὸ συμπληρωμένο Δελτίο ποῦ τοὺς ἔδωκαν, ἔσβυσαν οἱ ἴδιοι τὄνομα τοῦ νεκροῦ, ποῦ ἦταν γραμμένο ἀπὸ χθές. Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ δὲν εἶνε βέβαια φαιδρό. Ἀλλὰ ἔγειναν καὶ πολλὰ ἄλλα, ποῦ χωρὶς νὰ εἶνε καθόλου πένθιμα, πάλι ἐμπνέουν τὴ θλίψι καὶ τὸν οἶκτο. Γιατὶ δείχνουν τί εἶνε ἐπανὸς νὰ σοφισθῆ ὁ Ρωμηός, γιὰ νὰ καταστρατηγήση ἕνα νόμο, γιὰ νὰ κάμη, πρὸς ἀτομικὴ του ὠφέλεια καὶ πρὸς θλάβη τοῦ Συνόλου,— τῆς πολιτείας, τῆς κοινωνίας,— μιὰ παρανομία, χωρὶς νὰ φανερωθῆ.

Θὰ σᾶς διηγηθῶ μερικὰ ἀπὸ τὰ φαιδρά, ἀλλὰ καὶ θλιβερώτατα ἐπεισόδια: Δυὸ σπίτια, ποῦ μποροῦσαν νὰ συγκοινωνοῦν ἀπὸ πίσω, ἀλληλοδανείσθηκαν τὴς ὑπηρέτριές τους. Τὴν ὥρα δηλαδὴ ποῦ πῆγαν οἱ ἀπογραφεῖς στὸ ἕνα, βρέθηκε παροῦσα κ' ἡ ὑπηρέτρια τοῦ ἄλλου. Τὸ ἴδιο ὅταν ἐπῆγαν οἱ ἀπογραφεῖς καὶ στὸ ἄλλο. Ἔτσι κάθε σπίτι μπόρεσε νὰ πάρη ἀπὸ ἕνα Δελτίο παραπανιστό, γιατὶ φάνηκε μὲ δυὸ ὑπηρέτριες, ἐνῷ εἶχε μία. Ἀλλοῦ, μιὰ οἰκογένειὰ δανείσθηκε ἀπὸ ἄλλη, ποῦ κατοικοῦσε 'ς ἄλλο πάτωμα τοῦ ἴδιου σπιτιοῦ, ἕνα παιδί. Ἐπειδὴ ὅμως, ἂν ἐγύριζε τὸ παιδὶ τὸ ἴδιο, οἱ ἀπογραφεῖς, ποῦ ἦταν οἱ ἴδιοι, μποροῦσαν νὰ τὸ γνωρίσουν, ἡ νοικοκυρὰ ξυπολύθηκε γρήγορα - γρήγορα, μαντυλοδέθηκε, μουντζουρώθηκε λιγάκι κ' ἔτσι ἀγνώριστη, ἀπὸ τὴ σκαλίτσα τῆς ὑπηρεσίας, πέρασε στὸ ἄλλο πάτωμα, ὅπου οἱ ἀπογραφεῖς τὴν παραδέχθηκαν χωρὶς δυσκολία γιὰ ὑπηρέτρια τῆς δεύτερης οἰκογένειας. Τέλος, 'ς ἓν ἄλλο σπίτι, δὲν δανείσθηκαν ξένο πρόσωπο, γιὰ ναὐξήσουν τὰ μέλη καὶ ἡ μερίδες, ἀλλὰ ἔκαμαν κάτι ἐξυπνότερο: Ἀφοῦ παρουσίασαν ὅλα τὰ παιδιά,— καὶ εἶχαν κάμποσα 'ς ἐκεῖνο τὸ σπίτι, — ἄξαφνα ἔβγαλαν τὴς φωνές:

— Ἄ, κ' ἡ Μπεμπέκα!... Ποῦ εἶνε ἡ Μπεμπέκα;... Κοιμᾶται ἡ Μπεμπέκα!... Νὰ τὴν ξυπνήσουμε! Νὰ πάρη κι' αὐτὴ τὸ Δελτίο της!

— Βέβαια! εἶπαν οἱ ἀπογραφεῖς· ξυπνῆστέ την καὶ φέρτε την νὰ τὴν δοῦμε.

— Ἀμέσως!

Ὥρμησαν τότε ὅλοι οἱ σπιτικοὶ στὴν κρεββατοκάμαρα. Κ' ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔγδυσαν γρήγορα - γρήγορα ἓν ἀπὸ τὰ μικρότερα παιδιά, ποῦ εἶχαν παρουσιασθῆ πρίν, τὸ ξαναπαρουσίασαν στὴν ἀγκαλιὰ γιὰ Μπεμπέκα. Ποῦ νὰ τὸ γνωρίσουν οἱ ἀπογραφεῖς, ποῦ νὰ φαντασθοῦν τέτοιο κόλπο! Κ' ἡ ἀνύπαρκτη Μπεμπέκα πῆρε χωρὶς ἀντίρρησι τὴ μερίδα της.

Γελᾶτε;... Γιὰ συλλογισθῆτε ὅμως ἂν ἔκαναν ἔτσι στὰ περισσότερα σπίτια! Τί ἀδικία γιὰ τὸ Σύνολο!... Ὁ σκοπὸς τῆς ἀπογραφῆς ἦταν νὰ βρεθῆ ἀκριβῶς πόσα στόματα ὑπάρχουν στὴς δυὸ πόλεις καὶ στὰ περίχωρα, γιὰ νὰ ρίκονομηθοῦν ἡ παραπανιστὲς ψεύτικες μερίδες καὶ νὰ παίρνη καθένας περισσότερα δράμια ψωμιοῦ. Ἂν λοιπὸν κάθε οἰκογένεια, μὲ τέτοια κι' ἄλλα τεχνάσματα, κατώρθωνε νὰ γελάση τοὺς ἀπογραφεῖς καὶ νὰ πάρη ἀπὸ ἕνα - δυὸ ψεύτικα Δελτία, τί θὰ γίνουνταν; Μερικοὶ θἄχαν τὸ παραπανιστό, ἐνῷ ἄλλοι δὲν θἄχαν οὔτε τὸ ἀναγκαῖο. Γιατὶ δὲν θὰ περίσσευε τόσο στάρι, ὥστε ναὐξηθῆ γενικῶς ἡ μερίδα τοῦ ψωμιοῦ, ὅπως θαὐξηθῆ τώρα.

Θὰ πῆτε: Γιὰ ναὐξηθῆ ἡ μερίδα, θὰ πῆ ὅτι δὲν ἔγειναν πολλὲς τέτοιες καταχρήσεις. Ναί, εὐτυχῶς· στα περισσότερα σπίτια δεν θέλησαν ἢ δὲν μπόρεσαν νὰ γελάτουν τοὺς ἀπογραφεῖς. Δηλώθηκαν ὅσοι ἦταν πραγματικῶς. Κ' ἔτσι οἰκονομήθηκαν καμμιὰ διακοσαριὰ χιλιάδες μερίδες, ποῦ ἐδίδοντο ὡς τώρα παραπανιστές. Ἡ Κυβέρνητις, μὲ τὸν πράγματι εὐφυέστατο τρόπο τῆς τελευταίας ἀπογραφῆς, εἶχε τὴν ἐλπίδα νὰ οἰκονομηθοῦν ἐπάνω ἀπὸ τρακόσιες χιλιάδες. Ἀλλὰ πάλι καλά. Στὸ ἑξῆς θἄχωμε ἀπὸ ἑκατὸ δράμια ψωμὶ καθένας. Ἔ, δὲν εἶνε λίγο γιὰ τώρα «στοὺ πολέμου τοὺς καιρούς». Ἂν μάλιστα βελτιωθῆ καὶ ἡ ποιότης του, καθὼς λένε, πρέπει νὰ εἴμαστε καὶ πολὺ εὐχαριστημένοι. Στὸ πεῖσμα τῶν ἐξυπνων, τῶν ἐγωϊστῶν, ποῦ σοφίστηκαν τεχνάσματα, γιὰ νὰ μᾶς πάρουν ἀπὸ το στόμα τὸ ψωμί μας

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΙΛΔΩΝ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LXXV

Βόϋσ' ὁ βορριᾶς, ποὺ ἀπ' τὴ γωνιὰ
παραφυλάει 'στὸ δρομο·
ριγοῦν τὰ ρόδα 'στὸ νερὸ
κι' ἀναφυλλοῦν μὲ τρόμο·
κι' ἀπὸ τὰ τζάμια, ποὺ σφαλοῦν
ἐμπρός του μ' ἄγριο κρότο,
περνάει τὸ φθινοπωρινὸ
τὸ μήνυμα τὸ πρῶτο...

LXXVI

Ἄχ, τί μυρίζει ἔτσι γλυκὰ
'στὸ δρόμο ποὺ πηγαίνω;
στοῦ δειλινοῦ τὴ σιγαλιὰ
ποιὸ ἀνθοῦλι νυσταγμένο
μ' ἀγνὴ προσεύχεται εὐωδιά;
Δὲν ξέρω! Ὤ, τί μὲ γοιάζει!
ἡ καλωσύνη ἡ ἀγνώριστη
διπλὴ εὐτυχία σταλάζει...

LXXVII

Ἀπόψε ἡ δύσι ἀτέλειωτη...
τ' ἥλιο τοῦ ἥλιου ἀχεῖλι
φιλεῖ τὴ φύσι, ποὺ φορᾷ
τὸν ψεύτικον Ἀπρίλη
ὅ' ἕναν ἀπέραντο ἀσπασμό·
στερνὸ ἀσπασμὸ στὴν πλάσι·
αὔριο μὲ κρέπια ὁ ἄνεμος
καὶ φύλλα ἂς τὴν σκεπάση!

LXXVII

Σοῦ μοιάζω, ὦ βράχε.—Ἀκάματο
τὸ κῦμα ποὺ σὲ σκάφτει,
κι' ὅλο χαϊδεύει δολερὰ
καὶ δολερὰ σκονκάφτει·
κι' ὅταν τ' ἀσῆμι ἀπ' τὰ ψηλὰ
ζητάει νὰ σὲ φαιδρύνη,
'ς τὴν ξάγρυπνή σου τὴ θωριὰ
πικρογελᾷ ἡ ὀδύνη...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Μπῆκαν σὲ μιὰ μεγάλη κουζίνα, ὅπου τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο. Ἕνας νέος κάθουνταν μπροστά.

— Φιρμίνε, εἶπε ὁ ἄγνωστος· σήμερα ψάρεψα αὐτὸ τὸ παιδί. Πῶς σοῦ φαίνεται;

Ὁ ἄλλος ἐκύτταξε τὸν Πετράκην κ' εἶπε ἀδιάφορα: •

— Καλούτσικος εἶνα... Νὰ ἰδοῦμε μόνο τί ξέρει νὰ κάνῃ.

Ἔβαλαν στὸ τραπέζι καὶ τέταρτο πιάτο κ' ἡ γυναῖκα, ποὺ τὴ φώναζαν Καρακάξα, ἔφερε τὴ σούπα.

Ἦταν ἕνα γεῦμα σχεδὸν πλούσιο, ποὺ ὁ Πετράκης τὸ ἐτίμησε καλά. Μιλοῦσαν λίγο. Κ' οἱ τρεῖς κρυφοκύτταζαν τὸν μικρό τους συνδαιτυμόνα.

Αὐτός, γιὰ νὰ λυθῇ ἡ σιωπή, μίλησε.

— Σεῖς, κυρία, εἶπε, κάματε τὰ ὡραῖα αὐτὰ φαγιά; Σᾶς συγχαίρω.

— Εὐχαριστῶ, μικρέ μου, εἶσαι πολὺ εὐγενής, ἀποκρίθηκεν πρόθυμα ἡ γυναῖκα, ποὺ δὲν ἦταν, φαίνεται, συνειθισμένη σὲ λόγια καλά.

— Ἀλήθεια, Καρακάξα, ρώτησε ὁ παραφέντης, δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ φᾶμε στὸ τέλος καὶ κανένα φροῦτο;

— Κομπόστα; ναί. Μὰ πρέπει νὰ πάω στὴν ἀποθήκη.

— Πήγαινε. Ποιὸς σ' ἐμποδίζει;

— Μοῦ φέγγεις, σὲ παρακαλῶ;

Ἡ γυναῖκα ἄνοιξε μιὰ πόρτα. Ὁ Πετράκης πῆρε τὴν λάμπα καὶ τὴν ἀκολούθησε.

— Ἔννοια σου τώρα! δὲν ἀξίζει τὸν κόπο! ἐφώναξε ὁ παραφέντης.

Ἀλλὰ ὁ Πετράκης εἶχε μπῆ πιὰ στὴν ἀποθήκη.

Στὴν «ἀποθήκη»

Δὲν περιγράφεται τὸ τί εἶδε κεῖ-μέσα!

Ἦταν ἓν' ἀπέραντο δωμάτιο, γεμᾶτο ἀπὸ πράγματα ἐντελῶς διαφορετικά: ροῦχα λογῆς-λογῆς, σερβίτσια ἀσημένια ὅλων τῶν ρυθμῶν, φωτογραφικὲς μηχανές, ποδήλατα, φανάρια ἀμαξιῶν, ἀσπρόρρουχα, ὀμβρέλλες, ὀπτικὰ ἐργαλεῖα, ἓν αὐτοκίνητο... Σ' ἕνα μέρος ἦταν ὅλο τρόφιμα. Ὁ Πετράκης ξαφνιάσθηκε, ὅταν ἄκουσε κοντά του τὸ τρομαγμένο κρώξιμο μιᾶς κόττας. Ἐκεῖ-χάμω εἶδε πόδια δεμένα μὲ σπάγους,

«—Καλησπέρα, μικρέ!» (Σελ. 352, στ. γ'.)

πουλερικὰ διάφορα, ποὺ τὸν ἐκύτταζαν μὲ μάτια ἀνήσυχα καὶ ὁλοστρόγγυλα.

Ἡ Καρακάξα ἐπλησίασε ἕνα βουνὸ ἀπὸ κουτιὰ τενεκεδένια. Πῆρε ἕνα καὶ διάβασε ἀπέξω τὴν ἐπιγραφή.

— Δαμάσκηνα, εἶπε. Αὐτὸ ἤθελα!

Βγῆκε μὲ τὸν Πετράκη καὶ ξανακλείδωσε τὴν πόρτα.

Ὁ παραφέντης ἐφαίνετο τώρα δυσαρεστημένος. Οὔτε τὸ κουτὶ μὲ τὰ δαμάσκηνα δὲν τοῦ ξανάφερε τὴν εὐθυμία. Ἄξαφνα ἔβαλε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τῆς Καρακάξας καὶ τῆς εἶπε λίγα λόγια στ' αὐτί. Ὁ Πετράκης τάκουσε:

— Γιατὶ νὰ τοῦ δείξῃς τὴν ἀποθήκη;

Ἡ Καρακάξα ἀποκρίθηκε;

— Ἀφοῦ τὸν πέρνουμε βοηθό, σήμερ' αὔριο θὰ τὴν ἔβλεπε.

— Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ κάνῃ καλὰ τὴ δουλειά μας, ξαναπῆε ὁ ἄνδρας. Ἔ;...

— Χμ, νὰ ἰδοῦμε! ψιθύρισε ἡ γυναῖκα.

Τί δουλειά;... Ὁ Πετράκης, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὴν περιέργεια, ρώτησε:

— Καὶ... ἀπὸ αὔριο θἀρχίσω ἐργασία;

— Μπορεῖ, ἀποκρίθηκε ὁ παραφέντης. Λέω ὅμως, γιὰ νὰ συνειθίσῃς, νὰ σάφισω λίγες μέρες στὸ σπίτι, νὰ βοηθῇς στὸ νοικοκυριό. Ἔτσι, σιγὰ-σιγά, θὰ μάθῃς...

Ὁ μικρὸς ξαναρώτησε:

— Γιὰ πούλημα εἶνε βέβαια, ὅλα τὰ πράγματα ποὺ εἶδα 'κεῖ-μέσα;

— Ναί, παιδί μου, γιὰ πούλημα.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΚΒ'.—ΙΟΥΛΙΟΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ

[*Διάλεξις τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ*]

Ἡ διάλεξις αὐτὴ τοῦ κ. Παλαμᾶ δὲν ἔγινεν εἰς τὸν «Παρνασσόν» ἐτυπώθη μόνον, πρὸ ὀλίγου, εἰς τὴν σειρὰν τῶν Διαλέξεων περὶ τῶν Ποιητῶν, πρὸς συμπλήρωσιν. Συμπληροῦμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὴν σειράν μας μὲ τὴν μορφὴν τοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς λαμπροτέρους ἀστέρας τῆς ἑπτανησιακῆς ποιητικῆς Πλειάδος.

Ὁ Ἰούλιος Τυπάλδος Προτεπαέρης ἐγεννήθη εἰς τὴν Κεφαλληνίαν τὸ 1814, ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν Ἰταλικῆς καταγωγῆς. Ἡ μητέρα του, Ἰταλὶς κόμησσα ἀπὸ τὴν Βερώναν, ἦτο πολὺ μορφωμένη γυναῖκα, ποιήτρια καὶ αὐτή. Νεώτατος ὁ ποιητής, μετέβη μὲ τὴν μητέρα του εἰς τὴν πατρίδα της κ' ἐμαθήτευσεν εἰς τὸ ἐκεῖ Λύκειον. Κατόπιν ἦλθεν εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, διὰ νὰ σπουδάσῃ Νομικά. Ἀνηγορεύθη διδάκτωρ καὶ τὸ 1836 διωρίσθη δικαστὴς εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, Κέρκυραν, Ζάκυνθον κτλ. Μετὰ τὴν Ἕνωσιν, τῷ 1867, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ Ἀρεοπαγίτης. Ἀλλ' ἡ ὑγεία του εἶχε κλονισθῆ καὶ ἐπροτίμησε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Ἐκεῖ ἔζησε δεκατέσσαρα ἔτη. Τὸ 1881 ἐπανῆλθεν εἰς Κέρκυραν, ὅπου ἀπέθανε τὸν Ἰούνιον τοῦ 1883.

Τὰ πρῶτα ποιήματα τοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου ἐφάνησαν εἰς τὴν Ζάκυνθον τῷ 1856, εἰς ἕνα τόμον μὲ τὸν τίτλον «Διάφορα Ποιήματα». Ἔκτοτε ἔγραψε καὶ ἄλλα, μετέφρασε μάλιστα εἰς στίχους καὶ τὴν «Ἐλευθερωμένην Ἱερουσαλὴμ» τοῦ Τασσου, ἀλλὰ δὲν ἐξέδωσαν ἄλλο βιβλίον. Τὸ πρῶτον ἐκεῖνο, τὸ μοναδικόν, περιέχει καὶ τὰ καλλίτερά του ἔργα, μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸ «Πλάσμα τῆς Φαντασίας», τὸν «Ρήγα», τὴν «Φυγή», τὸν «Θάνατο τῆς Χάμκως» κτλ. Ὑπῆρξε φίλος καὶ θαυμαστὴς τοῦ Σολωμοῦ, μέγας ὑπέρμαχος τῆς δημοτικῆς καὶ ἀληθοῦς πατριδολάτρης. Ἡ ποίησίς του εἶνε αἰθέρια, γλυκυτάτη, ὁ στίχος του τεχνικὸς καὶ μουσικώτατος. Πολλὰ ποιήματά του ἔγειναν δημοφιλῆ καὶ, τονισθέντα ἀπὸ ἑπτανησίους μουσικούς, τραγουδοῦνται ἀκόμη, ὅπως τὸ «Ξύπνα, γλυκειά μου ἀγάπη» καὶ «Μόλις ἔφυγε τέσσερι», τὰ πασίγνωστα.

Διάφορα ἀποσπάσματα

Ἔχετε γειά, ψηλὰ βουνὰ
Καὶ κρυσταλλένιες βρύσες,
Χαράματα μὲ τὴς δροσιές,
Νύχτες μὲ τὸ φεγγάρι,
Καὶ σεῖς, μαῦρα κλεφτόπουλα,
Ποὺ τὴν Τουρκιὰ ἀτρομάξετε.
Ἀρριδστεια δὲν μὲ πλάκωσε
Καὶ πηαίνω νὰ πεθάνω.
Μ' ἂν πάρῃ βόλι τὸ κορμί,
Πάλι ἡ ψυχὴ ἀπομένει.

Εἶν' τὸ τραγοῦδι ἀθάνατο
Κόσμους κι' αἰῶνες τρέχει.
Ἥλιος ψυχῆς, ὁλοθένε
Λαμπρὲς ἀκτῖνες βρέχει.
Δὲν τρέμει, ὄχι, τὸ θάνατο
Ὁ ἀνδρεῖος τραγουδιστής.

Μὲ τοὺς ἀγγέλους κάθεται,
Ἀβρα θεϊκὴ ὀναγνέει,
Ἂν ὀργισθῇ, ἡ κατάρα του
Εἶνε φωτιὰ ποὺ καίει.
Δὲν τρέμει,, ὄχι, τὸ θάνατο,
Ὁ ἀνδρεῖος τραγουδιστής.

Συχνὰ ἡ ψυχή μου ὑψώνεται
Στὸν ἄπλαστον αἰθέρα,
Κόσμους ἐχνοίγω ἀγνώριστους
Ὅπου ἀκαβρύζει ἡ μέρα.

ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΗ ΦΑΡΣΑ

Ὁ κὺρ-Μαθιὸς πηγαίνει νὰ κολατσίσῃ, ἀφίνων μιὰ στιγμὴ τὴν ἐργασία του καὶ τὸ σκαλιστήρί του, ἀκουμπισμένο ἐκεῖ στὸν ξύλινο φράκτη. Τὴν ὥρα ἐκείνη περνᾶ κατὰ τύχη

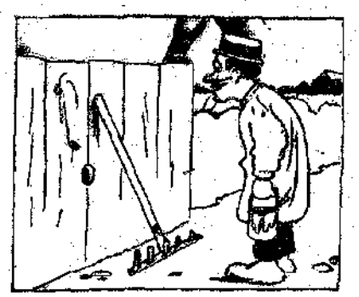

ὁ κὺρ Ἀνδρέας, ὁ κοσμηματογράφος καί, ξεύρων ὅτι ὁ κὺρ Μαθιὸς εἶνε φοβητσάρης ἀπὸ φυσικό του, ἀποφασίζει νὰ τοῦ παίξῃ μιὰ φάρσα, γιὰ νὰ τρομάξῃ.— Χώνει λοιπὸν τὸ μα-

νίκι τοῦ σκαλιστηριοῦ σὲ μιὰ τρύπα τοῦ ξυλότοιχου, κ' ἔπειτα ζωγραφίζει στὸ σανίδι μιὰ τεραστία κεφάλα, ἀσχημη, φοβερή... — Τώρα κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν ξυλότοιχο καὶ πε-

ρμένει τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ κὺρ Μαθιοῦ. Σὲ λίγο πραγματικῶς, ὁ φοβητσάρης μας γυρίζει ἀπὸ τὴν ταβέρνα. Καὶ φαντάζεσθε πιὰ τὴν τρομάρα του, μπροστὰ στὴ φοβερὴ ἐκείνη κε-

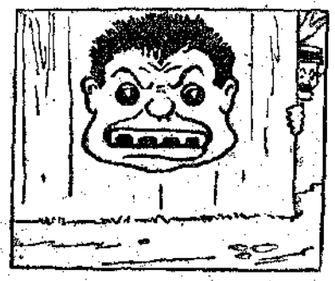

φάλα!... Ὅταν μάλιστα ὁ κὺρ Ἀνδρέας, κρυμμένος ἀπὸ πίσω, κουνᾷ τὸ μανίκι τοῦ σκαλιστηριοῦ καὶ ἡ κεφάλα φαίνεται σὰ νἀνοιγοκλείνῃ τὴ στοματόρα της, ὁ καλός σου ὁ κὺρ-

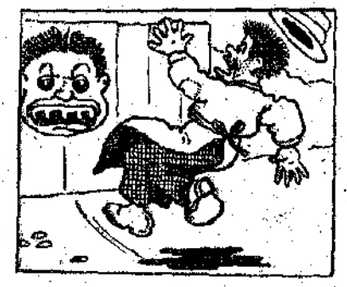

Μαθιὸς τὸ βάζει στὰ πόδια καὶ ὅσου φύγη-φύγη!—Μὲ τί τρομάζουν μερικοὶ καὶ ἀπὸ τί εἶνε κατασκευασμένα μερικὰ φαντάσματα!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Γύρω ἀντηχεῖ ἀνέκφραστη
Οὐράνια μελωδία,
Χύνουν κρυφὴ εὐωδία
Τὰ ρόδα τοῦ ἀνεμοῦ.

Γῆ δὲν ἔχει, δὲν ἔχει πατρίδα
Ὁ δειλὸς ποὺ φοβᾶται τὴ μάχη
Κ' ἔχει μόνο στὸν ξένον ἐλπίδα
Νὰ τὸν σώσῃ ἀπ' τὸν ξένο ζυγό.

[*Τέλος τῆς Σειρᾶς τῶν Ἑλλήνων Ποιητῶν τοῦ ΙΘ' Αἰῶνος.*]

ΤΟ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΟ

Τὰ μουγγρίσματα τοῦ ποταμοῦ ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὰ πισινὰ τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ βροχὴ δέρνει τῆς πλάκες ἀπὸ τὰ χαράματα. Ἕνα κῦμα νεροῦ τρέχει ἀπάνω στὸ τζάμι, ραγισμένο στὴν ἄκρη. Ἡ κιτρινωπὴ ἡμέρα σβύνει.

Στὴν κάμαρα κάνει ζέστη καὶ στενοχώρια.

Τὸ νεογέννητο ἀναβεύεται στὴν κούνια του. Μολονότι ὁ γέρος, πρὶν μπῆ μέσα, ἄφισε τὰ τσόκαρά του στὴν πόρτα, τὸ πάτωμα τρίζει ἀπὸ τὸ βῆμά του καὶ τὸ παιδὶ στὸν ὕπνον του γογγύζει. Ἡ μητέρα σκύβει ἔξω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της γιὰ νὰ τὸ μερώσῃ· κι' ὁ παππούς, πασπατευτά, ἀνάβει τὴ λάμπα, γιὰ νὰ μὴ φοβηθῇ τὸ σκοτάδι, ξυπνῶντας ὁ μικρός. Ἡ φλόγα φωτίζει τὸ κόκκινο πρόσωπο τοῦ γέρου Ζὰν-Μισέλ, τὰσπρά του τραχειὰ γένεια, τὸ δύστροπο ὕφος του καὶ τὰ μικρά του μάτια.

Πλησιάζει τὴν κούνια. Ἡ καπότα του μυρίζει βρεμμένη· σέρνει περπατῶντας τῆς χοντρές του μάλλινες κάλτσες. Ἡ Λουΐζα τοῦ γνέφει νὰ μὴν παραπλησιάσῃ. Εἶνε ξανθὴ ἡ λεχώνα, σγεδὸν ἄσπρη· τὰ χαρακτηριστικά της εἶνε τραβηγμένα· τὸ γλυκό της ἥμερο πρόσωπο εἶνε κατάστικτο ἀπὸ πιτσιλάδες· ἔχει χείλη χλωμὰ καὶ παχειὰ ποὺ δὲν κατορθώνουν νὰ ἑνωθοῦν καὶ χαμογελοῦν μὲ δειλία. Κυττάζει στοργικὰ τὸ παιδί μὲ κάτι μάτια πολὺ γαλανά, ὅπου ἡ κόρη εἶνε ἕνα τόσο-δὰ σημαδάκι, ἀλλ' ἀπείρως τρυφερό.

Τὸ παιδὶ ξυπνᾷ γιὰ καλὰ καὶ κλαίει. Τὸ ἀόριστο βλέμμά του γυρίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἀχ τί τρομάρα! Τὰ σκοτάδια, τ' ὦμὸ φῶς τῆς λάμπας, ἡ πλαναισθήσεις ἑνὸς μυαλοῦ ποὺ μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ χάος, ὁ πνιγηρὸς ζόφος ποὺ τὸ περιβάλλει, ἡ ἀτέλειωτη ἐκείνη σκιὰ ἀπ' ἔξω. σὰν ἐκτυφλωτικὰ παιγνίδια φωτός, προβάλλουν φαντάσματα, τὰ πελώρια ἐκεῖνα μοῦτρα ποὺ σκύβουν ἐπάνω του, τὰ μάτια ἐκεῖνα ποὺ τὸ τρυποῦν, ποὺ χώνονται μέσα του καὶ ποὺ δὲν τὰ καταλαβαίνει!... Δὲν ἔχει πιὰ δύναμι νὰ φωνάζῃ. Ὁ τρόμος τὸ καρφώνει ἀκίνητο, μὲ στόμα καὶ μάτια ἀνοικτά, ἐνῶ ἀσθμαίνει ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ λαιμοῦ του. Τὸ μεγάλο πρησμένο κεφάλι του ζαρώνει ἀπὸ μορφασμοὺς οἰκτροὺς καὶ κωμικούς· τὸ βέρμα τοῦ προσώπου του καὶ τῶν χεριῶν του εἶνε σκοῦρο, μενεξελί, μὲ κηλῖδες κιτρινωπές.

— Θεούλη μου! τί ἄσχημο ποὺ εἶνε! ἔκαμε ὁ γέρος μὲ βεβαιότητα.

Καὶ πῆγε νἀφίσῃ τὴ λάμπα στὸ τραπέζι.

Ἡ Λουΐζα κατσουφιάζει σὰν κορίτσάκι ποὺ τὸ μάλωσαν. Ὁ Ζὰν-Μισέλ τὴν κυττάζει μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ καὶ γελάει.

— Μὰ τί, ἤθελες νὰ σοῦ πῶ πῶς εἶνε ὦμμορφο; Δὲν θὰ τὸ πίστευες οὔτε σύ... Ἔπειτα, τί φταῖς; Ἔτσι εἶνε ὅλα τὰ μουρέλια.

Τὸ παιδὶ ἄφισε τὴ θλακώδη ἀκίνη-

ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΔΗΛΩΣΙΣ

Διὰ τὰ Ψευδώνυμα. — Διὰ τὰ Μικρὰ Μυστικά. — Καὶ διὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν.

Α'.—Ὁ Κανονισμὸς ἀπαγορεύει εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως» τὴν χρῆσιν πολιτικῶν καὶ κομματικῶν Ψευδωνύμων. Ἀλλὰ τώρα ποῦ τὸ Κράτος μας εἶνε ἐμπόλεμον, δὲν ἀρκεῖ αὐτό: εἶνε ἀνάγκη νὰ λείψουν καὶ ὅλα τὰ ξενικὰ Ψευδώνυμα ἢ τὰ ὁπωσδήποτε ἐνθυμίζοντα μετὰ συμπαθείας ξένους, πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ Ἑλλὰς διάκειται ἐχθρικῶς. Ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν καταργοῦνται. Καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, πρὸς ἀποφυγὴν κάθε παρεξηγήσεως, δὲν ἐπιτρέπονται παρὰ Ψευδώνυμα ἑλληνικά, καὶ ἄσχετα πάντοτε μὲ τὴν πολιτικήν.

Β'.—Εἰς τὰ τετράδια τῶν Μικρῶν Μυστικῶν δὲν ἐπιτρέπονται ἐπαντήσεις ἀντικείμεναι εἰς τὸ Καθεστὼς ἢ ὁπωσδήποτε ἐκφράζουσαι φιλίαν ἢ συμπάθειαν πρὸς Ἔθνη, κατὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἑλλὰς ἔχει κηρύξῃ τὸν πόλεμον, καὶ τἀνάπαλιν, ἐχθραν ἢ ἀντιπάθειαν πρὸς Ἔθνη σύμμαχα. Ἐπίσης ἀπαγορεύονται ἀπαντήσεις εἰς οἱανδήποτε ξένην γλῶσσαν. Ἡ ἀποφυγὴ τοιούτων ἀπαντήσεων, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε καθῆκον παντὸς νομοταγοῦς καὶ φιλοπάτριδος Ἑλληνόπαιδος, ἐπιβάλλεται καὶ δι' ἄλλον λόγον: εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, ὡς γνωστόν, ἐξασκεῖται λογοκρισία, ἡ ὁποία δὲν θέλει βεβαίως νὰ περνοῦν τετράδια Μ. Μυστικῶν μὲ τοιαύτας ἀπρεπεῖς εἰς Ἕλληνας κ' ἐπιληψίμους ἀπαντήσεις.

Γ'.—Διὰ τὸν ἴδιον λόγον, αἱ πρὸς τὴν «Διάπλασιν» ἐπιστολαί σας πρέπει νὰ εἶνε πολὺ σύντομοι, καθαρογραμμέναι καὶ ἀνεπίληπτοι. Ἡ Λογοκρισία ἔχει δηλώσῃ, ὡς εἴδατε, ὅτι αἱ μὲν κακογραμμέναι ἐπιστολαὶ καταπατοῦνται, αἱ δὲ μακροσκελεῖς καθυστεροῦνται. Ὅσοι θέλετε λοιπὸν νὰ ἔχωμεν ταχυτέκην Ἀλληλογραφίαν, γράφετέ μου ὀλίγα κ' εὐανάγνωστα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

σία ὅπου τὸ κρατοῦσε ἡ φλόγα τῆς λάμπας καὶ τὸ βλέμμα τοῦ γέρου. Ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ. Ἴσως, μὲ τὸ ἐνστικτό του, καταλάβαινε στὰ μάτια τῆς μητέρας του ἕνα χάδι, ποὺ τοῦδινε θάρρος νὰ παραπονεθῇ. Ἐκείνη τοῦ ἔτεινε τὰ χέρια καὶ εἶπε:

— Δός μου το!

Ὁ γέρος ἄρχισε, κατὰ τὴ συνήθειά του, διδασκαλίες:

— Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ὑποχωροῦμε στὰ παιδιά ὅταν κλαίνε. Πρέπει νὰ τἀφίνουμε νὰ φωνάζουν.

Πῆγε ὅμως, σήκωσε τὸ μωρὸ καὶ μουρμούρισε:

— Ποτέ μου δὲν εἶδα πιὸ ἄσχημο!

Ἡ Λουΐζα τὸ ἄρπαξε μὲ τὰ πυρετώδη της χέρια καὶ τὤκρυψε στὸ στῆθός της. Τὸ κότταξε μὲ χαμόγελο γοργὸ καὶ σαστισμένο κ' εἶπε σὰ ντροπιασμένη:

— Τί ἄσχημο ποῦ μοῦ εἶσαι, μικρούλι μου, τί ἄσχημο!... Ἄχ, πῶς σ' ἀγαπῶ!

Ὁ Ζὰν-Μισὲλ γύρισε κοντὰ στὸ τζάκι· ἄρχισε νὰ σκαλίζῃ τὴ φωτιὰ σὰ θυμωμένος· ἐν ἀμυδρὸ χαμόγελο ὅμως ἔδειχνε κάθε τόσο πῶς τὸ κατσούφιασμα τοῦ προσώπου του ἦταν ψεύτικο.

— Ἔλα τώρα, εἶπε, μὴ σεκλετίζεσαι κ' ἔχει καιρὸ νὰ ὡμορρήνῃ. Ἔπειτα τί κι' ἂν εἶνε ἄσχημο; Ἕνα μόνο πρᾶγμα ἐμεῖς τοῦ ζητοῦμε: νὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος.

[*Ἀπὸ τὸν «Ζὰν-Κριστόφ» τοῦ Ρομαὶν Ρολλάν*]. *

---

*) Τὸ ἀνωτέρω κομμάτι εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ περιφήμου αὐτοῦ δεκατόμου μυθιστορήματος. Τὸ βρέφος ποῦ περιγράφεται 'ς αὐτό, εἶνε ὁ ἥρως, ὁ Ζὰν-Κριστόφ, ποῦ γίνεται κατόπι ἕνας μεγάλος μουσικός. Ὁ γέρος Ζὰν-Μισὲλ εἶνε ὁ παπποῦς του, πανθερὸς τῆς Λουΐζας. Κι' ἄλλα κομμάτια μπορεῖ νὰ δημοσιεύσωμε ἀργότερα. Σ.τ.Μ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 169ος ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α'. ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1918

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν μέν, ὅλοι ὅσοι ἔχουν *ψευδώνυμον* διὰ τὸ 1917, ἢ θὰ λάβουν ἐν τῷ μεταξὺ διὰ τὸ 1918, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν 50* εἰς γραμματόσημον, οἱ λοιποὶ συνδρομηταί, καὶ *δραχμῆς μιᾶς* (*δραχ. 1*) οἱ ἀγοραστά.

2.—Ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων *πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιεύτων*, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεραι τῶν 10, *οὔτε περισσότεραι τῶν 15*.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἑξῆς «Διαβεβαίωσιν» καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ *ἀληθές του ὄνομα*: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, διαβεβαιῶ τὴν Διάπλασιν, ὅτι ὅλας »τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις »συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐ»τῶν ἀντέγραψα ἀλλαχόθεν ἐκ χειρογρά»φου ἢ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς »τῶν Δημωδῶν καὶ ἀρχαίων αἰνιγμάτων), λεγομένην παρ' ἄλλου.»

4.—Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίσῃ βάσιμον ὑπόνοιαν, ὅτι μία συλλογή, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιώνῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), *εἶνε ἀντίγραφον* ξένης ἐργασίας, εἴτε δημοσιευμένης, εἴτε ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαιρεθείσης, εἴτε ἀκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιοῦται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καί, ἂν θέλῃ, νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὰ Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύωνται — ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Δεκεμβρίου,—αἱ ἐγκριθησόμεναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιοῦται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητής, νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὡρισμένη καὶ ἀποδεδειγμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἔχει δημοσιευθῇ ἡ καταγγελομένη Ἄσκησις.

Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφωνται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον καί, κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἑκάστης συλλογῆς, *ἀλλὰ καὶ θὰ ἀφαιρῆται ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγελθεισῶν.*

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν πλήρης· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἑκάστου εἴδους, καθ' ἣν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν «Διάπλασιν». Ἰδιαιτέρως συνιστᾶται εἰς τοὺς συνθέτας νὰ ἀποφεύγουν τὰ τετριμένα καὶ τὰ στερεότυπα, τὰ χιλιάκις δημοσιευθέντα, ὡς *Ἀετός-ἔτος, Λᾶ-Ἴος-Λάϊος, Κάμηλος-Μῆλος* κτλ. καὶ νὰ σκέπτωνται ὀλίγον διὰ νὰ κάμνουν νέας, πραγματι πρωτοτύπους ἀσκήσεις, μὲ λέξεις καὶ συνδασμοὺς ἀνεκμεταλλεύτους.

6.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἑκάστης ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τῆς σελίδος, πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις της.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθοῦν εἰς τὴν Ἀγωνίαν Τάξιν, *οἱανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν.*

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέχει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς *μεγάλα ἐκ κοινοῦ χάρτου τετράδια*, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουτζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι: «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, διὰ τὸν 169 «Διαγωνισμὸν εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15ῆ Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. (Εἰμπορεῖται νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά).

11.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Α' Ἐξαμηνίας τοῦ 1918 θὰ δημοσιεύωνται εἰς «Διάπλασιν» Ἀσκήσεις κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν, ἐκ τῶν ἐγκριθησομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Ἀπρίλιον θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1918. Ἐν τῷ μεταξύ, *οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.*

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους πάντων τῶν μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ βραβείων (φυλ. 10ου, σελ. 8.).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 165ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.

Η. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Φιφή.—Ξέρεις, Κική, σήμερα ἐγὼ καὶ ὁ Κωστάκης ἔχουμε τὰ γενέθλιά μας.

Κική.—Τί λές, Φιφή. Ἑορτάζετε σήμερα καὶ οἱ δύο! πῶς εἶνε δυνατὸν αὐτό, ἀφ' οὗ ὁ Κωστάκης σὲ περνάει δύοχρόνια...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύκνου

* * *

— Πάρε μου χαιρετίσματα στὸν ἀδελφό σου.

— Μὰ δὲν θὰ μπορέσω, γιατ' εἶμαι μὲ ποδήλατο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνοιχτοκάρδου

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὐριον

ΒΑ

ΣΟΥ ΔΑ ΚΟΥ

ΜΑ Α ΡΗ Ι ΜΑ

ΤΡΑ ΓΑ ΣΚΑ

ΒΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων μεγαλονήσων τῆς γῆς.

β') Δημῶδες Πρόβλημα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐβοίκοῦ Μακεδόνος

Μία χήνα ἔπινε νερό. Περνοῦν ἄλλες καὶ τῆς λένε:—Καλημέρα, χήνα μοναχά. —Καλημέρα, χῆνες ἑκατό—Πῶς μᾶς ξέρεις ποῦ εἶμαστε ἑκατό; — Πόσες εἶσθε λοιπόν;—Θὰ γείνουμε 100 ἂν πάρῃς ὅσες εἶμαστε 2 φορὲς καὶ τὸ μισὸ καὶ τὸ τέταρτο καὶ σὺ μία.—Πόσες ἦταν;

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Νίκης

+ . . . . = Δάσος.
. + . . . = Δένδρον.
. . + . . = Ἄνθος.
. . . + . = Κρέμα.
+ . . . . = Ἀποτέλεσμα.

Οἱ σταυροί: Ἀδελφός.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 43ου φύλλου

α') Θήρα, Κύθηρα, δ') Μύκονος, Σύρος, Μῆλος, Σάμος, Χίος.—

	Α	Ε	Ε
	D	R	R
	I	S	A	A	C
	C	T	N
	I	O	A

β') Ἀπὸ σήμερον ἡ Διάπλασις τιμᾶται δεκαπέντε λεπτά. γ') Ἕκτωρ.—Ἀλέκτωρ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 3ην Ὀκτωβρίου 1917.

Β ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ἀρχίζει μὲ τὸ φυλλάδιον τοῦτο ὁ νέος 18ος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος ποῦ ἐπροκηρύχθη στὸ 42ον φύλλον.

Παρακαλοῦνται οἱ Πράκτορες νὰ σπεύσουν νὰ ἐξοφλήσουν τοὺς λογαριασμούς των, διότι ἄρχισε καὶ προχωρεῖ γοργὰ ἡ ἐργασία τῆς ἐξαγωγῆς τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ λήξαντος 17ου Διαγωνισμοῦ, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει διόλου οἱ καθυστεροῦντες Πράκτορες. Καὶ ὄχι μόνον θ' ἀποκλεισθοῦν ἀπὸ τὰ βραβεῖα, ἀλλὰ καὶ θὰναφερθοῦν ὀνομαστί,—πρᾶγμα ποῦ δὲν ἔγεινεν ὡς τώρα, ἀλλὰ φέτος θὰ γίνῃ ἔνεκα τῶν ἐξαιρετικῶν περιστάσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπιτρέπουν ἐπιείκειαν πρὸς καθυστεροῦντας καὶ τὸ ἐλάχιστον ποσόν.

ΣΗΜΕΡΑ προκηρύσσεται ὁ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευμ. Ἀσκήσεων. Ἡ προθεσμία, βλέπετε, εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη, διὰ νὰ ἐργασθῆτε μὲ τὴν ἡσυχία σας. Ἂς ἐλπίσω, ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν αἱ Συλλογά' σας θὰ εἶνε πράγματι ἐκλεκταί, διὰ νὰ παύσῃ καὶ ἡ μουρμούρα μερικῶν, τοῦ βρίσκουν ὅτι αἱ τωριναὶ Ἀσκήσεις δὲν εἶνε ὡραῖαι καὶ πρωτότυποι ὅσον ἄλλοτε.

Κι' ὁ *Τυρολέζος* συμφωνεῖ τελείως μὲ τὸ *Κλέφτικο Βέλι*, ὅτι θὰ ἦταν γελοῖο; ὁποιος θἄφινε τὴν Διάπλασι γιὰ νὰ κάμῃ οἰκονομία μιᾶς πεντάρας τὴν ἑβδομάδα κι' ἀκόμα πιὸ γελοῖος—προσθέτει,—ἐκεῖνος, ποῦ θὰ τὴν ἄφνε γιατί χάλασε τὸ χαρτί.

Ἐέρω κι' ἄλλα κοριτσάκια. *Παναχαΐς*, ποῦ συνέρχονται καὶ παίουν ἀμέσως τὰ ἄσχημα καμώματα, τὰ πείσματα, τὸ θυμό, ἄμα τοῦς πῇ κανεὶς ἄξαφνα: «Κρῖμα ποῦ διαβάζεις καὶ Διάπλασι!» Γιὰ τὸν πονοκέφαλο ὅμως δὲν ξέρω γιατρικό. Σοῦ εὔχομαι μόνο περαστικά.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ξεσπάθωμα, *Ξανθὴ Πριγκηποπούλα*. Ναί, τυραννία εἶνε νὰ πηγαίνῃ κανεὶς σὲ τόσο μακρινὸ σχολεῖο. Ἔχει ὅμως καὶ τὸ καλό του: ἐξοχή, κίνησι, ὑγεία, δύναμις. Ἔπειτα ἐμὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορευέσθαι» κτλ.

Μὰ τὸ εἶπα, *Κυανόλευκον Δάβαρον*: Ἕνας τρόπος ξεσπαθώματος εἶνε καὶ νὰ ἐγγράφῃ κανεὶς ἐξ ἰδίων του ἄπορα παιδιά. Ἐλπίζω μάλιστα, ὅτι οἱ εὐπορώτεροι ἀπό τοὺς φίλους μου, καὶ προπάντων ὅσοι δὲν εἰμποροῦν νὰ ξεσπαθώσουν διαφορετικά, θὰ τὸ κάμουν φέτος, ποῦ ἡ «Διάπλασις» ἔχει ἀνάγκην ὑποστηρίξεως.

Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου καὶ *Ἀνέσπερος Δόξα*, διάβασα μὲ λίγο κόπο - γιατ' ἦταν μὲ μολύβι, - ἀλλὰ μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι, - γιατ' ἦταν ὡραιότατο, - τὸ συντροφικὸ γράμμα ποῦ μοῦ γράψατε καθισμένες κάτω ἀπὸ ἕνα πεῦκο, στὸ δάσος τοῦ Κεφαλληνοῦ. Καὶ τὸ κλωνὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ πεῦκο, ποῦ μοῦ ἐσωκλείσατε, ἂν καὶ ξερό, πόση μοῦ ἔφερε δροσιά!

Νὰ καὶ τὸ *Χιόνι τοῦ Μπιζανιοῦ*... σὰν τὰ χιόνια, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Μὰ τὸ καϋμένο μου ἦταν κι' αὐτὸ ἀποκλεισμένο. Τώρα μόλις ἔλαβε τὰ φυλλάδιά μου, «τὰ διάβασε, τὰ ρούφηξε δηλαδή, καὶ ξέχασε καὶ τὴν πεῖνα του καὶ τὴν λύπη του καὶ ὅλα». Γιατί τοῦ φάνηκαν σὰν ἕνα «μεγάλο καὶ χορταστικὸ κομμάτι ἄσπρο ψωμί», ἀφοῦ μάλιστα τἄλαβε σὲ μέρα, ποῦ δὲν εἶχε διόλου ψωμάκι. Καὶ μοῦ γράφει κ' ἄλλα ἕνα σωρό, γιὰ τὴ φετεινὴ ὕλη, γιὰ ἕνα ἐπεισόδιο ποῦ τοῦ συνέβη κτλ. Ἀλλὰ ποῦ τόπος νὰ τἀντιγράψω!

Τὸ ἔνοιωσ, *Τιάρκε*, ὅτι αὐτὰ δὲν τὰ γράφεις γιὰ νὰ παραπονεθῇς, ἀλλὰ γιὰ νἀπολογηθῇς. Σὲ βεβαιῶ ὅμως, ὅτι δὲν ἤτεν καμμιὰ ἀνάγκη. Ἐγὼ τὸ ἤξευρα καλά, ὅτι τὸ κρυπτογραφικὸ τὸ ηνρες μόνος σου. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσα νὰ μὴ σὲ βάλω μ' ἐκείνους ποῦ δὲν ἔγραφαν τὸ κλειδί, ἀφοῦ καὶ σύ, ἀπὸ τὴ δία σου, καθὼς ὁμολογεῖς, τὸ εἶχες παραλείψῃ;

Κομμάτια πιὰ ἔχουν γίνῃ οἱ τόμοι τῆς *Μελαγχολικῆς Ναυτοπούλας*. Γιατί δὲν παύει νὰ τοὺς δίνῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, νὰ τοὺς διαβάζουν καὶ... νὰ ψαρεύῃ συνδρομητάς. Πῶς πρέπει νὰ εὐχαρίσω τὴν καλή μου φίλη γι' αὐτὲς τῆς ἐνέργειες, ποῦ μαρτυροῦν πραγματικῶς, ὅτι «τὸ πόσον μάγαπᾶ δὲν μπορεῖ νὰ γραφθῇ»!

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Τρελλὴ Κορφιατοπούλα, Κλεφτόπουλο τοῦ 21, Ἄθως, Κάκια, Λευτεριὰ ἢ Θάνατος, Χανσύμάκι, Σαπουνόφουσκα, Ἡρωΐς Ἑλληνοπούλα, Ἰδεώδης Ἑλλά, Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς καὶ Ἑλληνικὸς Παιάν*—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Σὰν φεύγῃ ὁ ἥλιος».—«Πρῶτες βροχές».—«Εἰς τὰς πεδιάδας τῆς ἡσυχίας».—«Ἡ μουρασιά».—«Μάννα».—Διήγημα πρωτότυπον».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὀδδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναναεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Ἀτρόμητος Ἀμαζών*, κ. (ΦΣ). *Κοσμομήτωρ Ἑλλάς*, ἀ. (ΑΒ). *Διάβολος Ζυθάτος*, ἀ. *Φλοῖσβος τοῦ Παγασητικοῦ*, ἀ. (ΕΒ). *Περσεύς*, α (Ρ). *Βραχονοκόκορας*, ἀ. (52). *Καλαμιά*, κ. (Φλλ). *Ζέφυρος*, ἀ. (Φιες). *Χρυσῆ Πεταλούδα*, κ. (ΒΣ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Νεραϊδα τῶν Ἀνθέων*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: —ἡ *Νίκη* (0) μὲ *Μαργαρίταν* τοῦ *Ἀγροῦ*, *Μικρούλαν Βιολίστριαν*, *Πειρέτταν*, *Ἀγριοβολέτταν*, *Μανὸν* — ἡ *Ἀτρόμητος Ἀμαζὼν* (0) μὲ *Μικρὰν Βιολίστριαν*, *Μανιατοπούλαν*, *Ἑλληνικὸν Οὐρανόν*, *Μικρὸν Ἀθηναῖον*, *Ἐθνοφύλακα*, *Μυγκέ*, *Φασαρίαν*, *Μαγιάτικο Ἀσυλουδάκι*. — τὸ *Ἐλενάκι* (0) μὲ *Ἀνθοστόλιστο Μονοπάτι*, *Λευτεριὰ ἢ Θάνατος*, *Μυγκέ*.—τὸ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, (0) μὲ *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, *Σπιθῆρα τῆς Ἐλευθερίας*, *Πατρίδα τῶν Ἡρώων*, *Νίκην*, *Μυγκέ*, *Μανόν*, *Ἰδεόστροφην*, *Μονάκριβην*.—ὁ *Κένταυρος* (0) μὲ *Παγκόσμιο Ὄνειρο*, *Νικηφὴν τῆς Αὔριον*, *Ἑλλάδα τῶν Ὀνείρων*.—τὸ Δοξασμένο 21 (0) μὲ *Βοσκοπούλαν τῶν Ἄλπεων*, *Μελαγχολικὴν Βοσκοπούλαν*, *Δωρίαν Ἰστριάδα*, *Ἔρημην Βαρκούλαν*, *Τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος*, *Ἀκτήν*, *Ζινέττταν*, *Νίκην*, *Ξανθὴν Πεταλούδαν*,—ὁ *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας* (0) μὲ *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, *Σπιθῆρα τῆς Ἐλευθερίας*, *Πατρίδα*, *Κουκλίτσαν*, *Γυθειωτοπούλαν*, *Ἱερὸν Ἄγδνα*.—ἡ *Καρυᾶτις* (0) μὲ *Ἰδιότροπην*, *Ἑλληνικὴν Αἴγλην*, *Δεμοσιανήν*.—ἡ *Νεράϊδα τῶν Ἀνθέων* (0) μὲ *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Μελαχροινὸ Διαβολάκι*, *Ἐγγλεζάκι*, *Ἴριδα*, *Ἀγριοβιολέττταν*.—ὁ *Δικέφαλος Ἀετός* (0) μὲ *Ζεφτέρι τῆς Νίκης*, *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, *Ξανθὴν Πριγκηποπούλαν*, *Γυθειωτοπούλαν* «Ε», *Νεύτωνα*, *Μανόν*, *Μυγκέ*, *Γυθειωτάκι*, *Λελέν*.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΧΟΛΗ ΔΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΣ

Ὁ λυκειάρχης κ. Ἠλ. Κωνσταντινίδης (Λεωφόρος Ἀλεξάνδρας) ἱδρύει φέτος μίαν «*Ἀκαδημίαν Γυναικείας Παιδεύσεως*», μίαν Σχολὴν δηλαδὴ διὰ προχωρημένας Δεσποινίδας καὶ Κυρίας, ὅπου θὰ διδάσκωνται ἀνώτερα, ἀκαδημαϊκὰ οὕτως εἰπεῖν μαθήματα. Θὰ γίνωνται ἐπίσης καὶ ἑβδομαδιαῖαι διαλέξεις ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεστέρους τῶν λογίων μας. Μεταξὺ ἐκείνων ποῦ θὰ διδάσκουν εἰς τὸ νέον ἵδρυμα, εἶνε καὶ οἱ πασίγνωστοι καὶ προσφιλεῖς εἰς τὸν Διαπλασιακὸν κόσμον κ. κ. Ἀριστ. Π. Κουρτίδης καὶ Γρ. Ξενόπουλος. Ὁ κ. Κουρτίδης θὰ διδάσκῃ ψυχολογικὰ κ' αἰσθητικά. Ὁ δὲ κ. Ξενόπουλος, τρὶς τῆς ἑβδομάδος, Νεοελληνικὴν Γλῶσσαν καὶ Φιλολογίαν, μετὰ λογοτεχνικῶν Ἀσκήσεων.

Ἅμα τυπωθῇ τὸ πρόγραμμα, θὰ κυκλοφορήσῃ καὶ διὰ τῆς «Διαπλάσεως», διὰ νὰ μάθουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅλας τὰς λεπτομερείας.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της *Ἀρίσταρχον τὸν Σάμιον* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν φροντίδα· κάτι τέτοιο σκέπτομαι νὰ κάμω· νὰ ἰδοῦμε)· *Σπυρ. Δ. Κοντσ.* (κλῆρος, ὡς εἶδες, ἐτέθη μεταξὺ τῶν ἰσοδυνάμων· οἱ ἄλλοι, ποῦ ἔγραψαν «περισσότερα» ἀπὸ αὐτούς, ἦτο δίκαιον νὰ προτιμηθοῦν ἀδιάφορον ἂν δὲν εἶχε τεθῇ εἰς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, ὅτι ἔπρεπε νὰ γράψῃ κανεὶς καὶ τὸ κλειδί κτλ. αὐτὰ ὑπεννοοῦντο· οὔτε γράφονται ὅλα εἰς τοὺς ὅρους·) *Ἐθελπὶν Μακεδόνα* (διότι ἐνεκρίνοντο πολλά, δὲν ἐδημοσιεύοντο ἐλλείψει χώρου καὶ εἶχα παράπονα· ἐνῷ τώρα θεωροῦνται ἐγκεκριμένα μόνον ὅσα δημοσιεύονται·) *Ἕσπερον* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ

τὸ ξεσπάθωμα καὶ τὰ καλὰ λόγια.) *Κλάραν Λ. Μπ.* (τὰ ψάρια πιάστηκαν μονάχα τοὺς καθὼς ἄνοιξε ἡ ἀμπρέλλα καὶ τραβήχτηκε ἀπάνω· ὄχι ἀγκίστρι λοιπόν, ἀλλὰ μᾶλλον δίκτυ τὰ ἔπιασε·) *Ὀσκὰρ Λ. Μπ.* (ἔστειλα· λάβε τὴν καλωσύνην νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ γραφεῖον μου νὰ σοῦ πῶ διὰ τὰ ψευδώνυμά σας.) *Νίκην* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· θὰ εἰδοποιήσω ὅλους τοὺς καθυστεροῦντας ἰδιαιτέρως.) *Ἥρωα τοῦ Σουλίου* (διεβιβάσθη.) *Ἀνδρέον Ἀνδρέον* (τετράδιον *Τρ. Λευτ.* ἐστάλη εἰς Ἄγδρον τὴν 20 Σεπτεμβρίου.) *Σκλαβωμένην Ἑλληνοπούλαν* (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ πολύ.) *Χρυσόφτερην Ἐλπίδα* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τῆς λατρευτῆς γιαγιᾶς.) *Κωμικὸν Ἀριστοφάνην* (μπράβο καὶ στοὺς δυό! περιμένω τώρα ζεσπαθώματα·) *Πρόσφυγα* (καλῶς ἦλθες·) *Κόρην τοῦ Ἰονίου* (χαίρω πολὺ· ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμό σου δὲν εἶνε ἀνανεωμένον διὰ τὸ 1917·) *Ἰουρομάχον* (μπράβο! ἔτσι πάντα·) *Κεραυνὸν* (δὲν πειράζει· καλλίτερα νὰ συνειθίζῃς ἀπὸ τώρα ποῦ εἶσαι μικρός·) *Ἑλληνικὸν Θρίαμβον* (θὰ στέλλω· εὐχαριστῶ·) *Ἀγκάθι* (ὁ Ὁδηγὸς τὰ λέει αὐτὰ ποῦ φωτᾷς.) *Τρελλόπαιδο τῶν Πατρῶν* (θερμὰς εὐχαριστίας.) *Πυγμαλίωνα Κ. Λ.* (ἔστειλα ἐκ νέου.) *Μικρὸν Βουλιώτην* (καὶ εἰς ἀνώτερα!) *Φασκαμμάν, Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν, Κόρην τοῦ Μορηᾶ, Πολικὸν Ἀστέρα, Νικηφόρον Ξίφος κ.τ.λ.*

Ἑλληνικὸν Αἷμα, Ἀλεξάνδραν Λ. Ρ., Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο, Ναπολέοντα Α', Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα, Πλούσιον Φουκαρᾶν Εὐαγ. Κ. Ζαρ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2αν *Ὀκτωβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 167ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων
Αὐγούστου—Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου

565. Λεξίγριφος

Χρυσικὸ μ' ἀντωνυμία
Ἂν ὁ λύτης μου ἑνώσῃ,
Γνωστὸ δένδρο μ' εὐκολία
Στὸ βουνὸ θὰ ξεφυτρώσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγ. Κ. Ἀλμπρου.

566 Συλλαβόγριφος

Δυὸ φωνήεντα στὴς ἄκρες,
Μέσ' στὴ μέση ἀντωνυμία,
Καὶ στὸ σύνολο Προφήτη
Ἀπαντήσῃς μ' ἀπορία.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλ. Ἀργυροπούλου.

567. Στοιχειόγριφος

Ἂν κ' ἀθῶος,—δὲν πειράζει!
Νὰ τοῦ κόψῃς τὸ λαιμό,
Καὶ ἀμέσως θὰ τὸν κάμῃς
Τῆς Ἑλλάδος ποταμό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλλονίτου.

568. Μωσαϊκὸν

Καλλιόπη, Μελπομένη,
Τερψιχόρη καὶ—ποιὰ μένει; —
Θάλεια καὶ Ἐρατώ,
Ἀπὸ ἕνα τους δανείζουν
Κι' ἀδελφή τους σχηματίζουν·
Μὰ δὲν εἶν' ἐκπληκτικό!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύκνου.

569. Συλλαβικὸς Ρόμβος

*
——*
——*—*
——*
*

Τὸ πρῶτόν μου εὑρίσκεται διπλοῦν εἰς τὴν ἀρχαίαν Χώρα τὸ δεύτερον γνωστὴ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Τὸ τρίτον εἶνε κωμικός, περίφημος πολύ. Τὸ τέταρτον ἐπίθετον καὶ τέλος συλλαβή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συρανῆς Ἀθεως.

570—574. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Φῶς, Σῦρος, φόμβος, οἶνος, τέρας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοσμοκράτορος

575. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν διάσημον γυναῖκα τῆς ἀρχαιότητος, τὰ δὲ τέταρτα γράμματα, ὁμηρικὸν χοιροβοσκόν.

1, Πρωτὼς ἡστήρ. 2, Ἀρχαῖος ληστής. 3, Ἀγώνισμα. 4, Ἀρχαία βασιλόπαις. 5, Ἀρχαία περίφημος βασίλισσα. 6, Χρήσιμον ζῶον. 7, Ἀρχαῖος Θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Ὕδρας

576. Μικτόν

ηο—ο—κντρ—λκτζν

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Κ. Γεωργίου

577. Γρῖφος

ὦ!
ὦ! ὦ!
Μ καὶ Μόλοι
ὦ! ὦ!
ὦ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Ἱππότου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 20

257. Κανάριον (Κανᾶ, Ρίον.)—258. Ἀέβα-Ἀλέα.—259. Ἀθῆναι-Ἀθηνᾶ.—260. Ἀμαρτωλὸς-Ἀρματωλός.

ἐπ.

```
        Σ   Ν   Η   Σ
      Ο   Ο   Ο   Ο
    Α   Ρ   Ο   Η
  Α Θ Ε Η Ρ Μ Η Α
Κ   Γ   Τ   Ι   Ρ
    Ο   Ω   Λ   Ο
      Σ   Ρ   Ω   Σ
```

262. ΣΠΕΡΧΕΙΟΣ (περί, Ἕσπερος, ρίς, Χίος, ἵππος, ἔχι.)—263—267. (Ἀκουοῦται, διότι ἀνεῦ ἄστρον ἐτυπώθη κατὰ λάθος ἄστρον, ἤτοι τὸ ζητούμενον). Ἡ ἀνταλλαγὴ θὰ ἐγίνετο διὰ τοῦ Σ.)—268. ΑΓΑΑ·Ι·Α—ΚΡΟΝΟΣ (Ἀκρίσιος, ΓΡῖφος, ΑΟυκιανός, ΑΝδρέας, Ἰοκάστη, Ἀσβεστος.)—269. Οὐ παντὸς πλεῖν ἐς Κόρινθον. — 270. Ἡ *Σάμος* εἶνε νῆσος (ἴσα-μ' ὡς ἓν-ἑν εἷς ὡς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΙΖ—167)

Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, μὲ συγχωρεῖς διὰ τὴν ἀργοπορίαν τῆς ἀποστολῆς τοῦ τετραδίου, ἀλλὰ τὸ ἔλαβα προχθὲς μόλις ἕνεκα τοῦ ἀποκλεισμοῦ. ***Κόρη τοῦ Μωρηᾶ***

(ΙΖ—144 δ')

Κάθοδος τοῦ ***Ἱεροῦ Ἀγῶνος*** εἰς τὸν προκηρυχθέντα διαγωνισμὸν τῶν ψευδωνύμων. Αἰτοῦνται συνεργάται. ***Ἱερὸς Ἀγών***

(ΙΖ—168)

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ"

Ἱδρύθη ἐν Πειραιεῖ Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «***Φιλική Ἑταιρία***», σκοπὸν ἔχων τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τὴν ψῆφισιν ὡραίων ψευδωνύμων κατὰ τὰ Δημοψηφίσματα. Σπεύσατε νὰ ἐγγραφῆτε. Συνδρομὴ μηνιαία 0,20. Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας, ἀπευθυντέον: Γεώργιον Βέγκον, Poste-Restante, Πειραιᾶ.

Ὁ Πρόεδρος: ***Ἀπόκρημνος Βράχος***
Ὁ Γραμματεύς: ***Ἔνδοξος Ὕδρα***

(ΙΖ—169)

Μαγαζεία τοῦ *Ἀγροῦ*, δέχομαι προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ περιμένω ἐπιστολήν σου. ***Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ***

(ΙΖ—170)

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥ 1917
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΙΖ—171)

Ἡρωΐς *Ἑλληνοπούλα*, νὰ στείλω μέσον Διαπλάσεως; ***Κυρυᾶτις***

(ΙΖ—172)

Ἱδρύεται σύλλογος ἐν Ἀθήναις ὁ «***ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ***», σκοπὸν ἔχων τὴν διάδοσιν τοῦ προσκοπισμοῦ καὶ τῆς Διαπλάσεως, ὑποστήριξιν ψευδωνύμων κ.τ.λ. Δύναται νὰ γραφῇ μέλος πᾶς συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως, καὶ πᾶς πρόσκοπος. Ἐπίτιμος πρόεδρος: Πλάτων Φουφόπουλος. Ἀρχηγὸς 4ης Ἀθηνῶν, Πρόεδρος: *Ἄθως*, Ἀντιπρόεδρος: *Ὀδυσσεύς*, Ταμίας: *Κυματοθραύστης Βράχος*, Γραμματεύς: Φίλιππος Σαλίμπας. Συνδρομὴ μηνιαία, λεπ. 25. Διὰ πληροφορίας: Φίλιπ. Σαλίμπαν, Φαβιέρου 20, Ἀθήνας.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεύς
ΑΘΩΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΣΑΛΙΜΠΑΣ

(ΙΖ—173)

Μὴ λησμονεῖτε νὰ ψηφίσετε
ΤΟ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ,
Τὸ ἐθνικόν μας σύμβολον.

(ΙΖ 174)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΑΙΑΝ
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος

(ΙΖ—175)

Ποιὸς δὲν θὰ ψηφίσῃ τὸ ἀγαπημένο
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ,
Τὸ ὡραιότερο ψευδώνυμο.

(ΙΖ—176)

Στὴν Ε' ἐρώτησή μου (φυλ. 40) ἔστειλαν ἀπαντήσεις οἱ: *Ἑλληνικὸς Παιάν*, Δ. Δελακωῦτσος, *Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου*, Ἐμ. Σακελλάριος, Χ. Σακελλάριος, Ο. Μπάουμαν, Γ. Νάκος, *Ἔφηβος Ἑρμῆς*, Σ. Μπολέσης, *Κυανόλευκον Λάβαρον, Κοσμοκράτωρ, Ἀτρόμητη Ναυτοπούλα* καὶ *Ἀγκάθι*.

Βραβεῖο ἐπῆραν οἱ: *Ο. Μπάουμαν Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου* καὶ *Ἀτρόμητη Ναυτοπούλα*. ***Παγκόσμιο Ὄνειρο***

(ΙΖ—177)

Ἐμπρός, Ἑλληνόπουλα!! Μεγάλη σας τιμὴ εἶνε νὰ ἀναδείξετε τὴν
ΜΗΤΕΡΑ ΕΛΛΑΔΑ!!

(ΙΖ—178)

Τραγοῦδι τῆς *Λευτεριᾶς*, δέχεσαι ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μὲ τὄνομά σου; *Γυθειωτάκι* σὲ συγχαίρω. ***Μικρὸς Σουλιώτης***

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις ἀδιακρίτως φυλλάδιον ἐλήφθησαν ἀπὸ 27 Σ)βρίου - 4 Ὀκτωβ.

ΑΘΗΝΩΝ: Στ. Π. Μπολέτσης, Π. Θαλασσινός, Γ. Κακούρος, Νικ. Σουρῆς, Γαλανὴ Σταυροφόρα, Δ. Σ. Κόκκινος, Γρ. Π. Χρυσοβέργης, Ν. Μ. Βαλέρης, Θάνος, Καλλικάντζαρος.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Σοφία Ν. Παπαντωνοπούλου.

ΖΥΡΙΑΣ: Ἴνα Π. Μαλεβίτη, Μαρία Δ. Ἀλεξοπούλου, Γιαν. Γ. Τοπάλης, Γιαν. Δ. Ἀλεξόπουλος, Ἑλένη Γ. Τοπάλη, Κλεο. Δ. Ἀλεξόπουλος, Ἰσμήνη Γ. Χαραλάμπη, Λολότα Κ. Νικολαΐδου, Κατίνα Ι. Ἀλεξοπούλου, Ρίτα Κ. Νικολαΐδου, Σοφία Γ. Τοπάλη, Οὐρανία Γ. Χαραλάμπη, Ὄλγα Π. Μαλεβίτη, Ἀνθὴ Δ. Ἀλεξοπούλου, Γ. Ι. Τοπάλης, Ἀλίκη Μπάρμπερ, Ἰωάν. Γ. Χαραλάμπης, Δημ. Ι. Ἀλεξόπουλος, Ρένα Δ. Ἀλεξοπούλου, Κατίνα Διατσέντου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαγευτικὴ Θέα.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀννίτσα Μανωλίδου.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ἄναρ. Σ. Δημόσουλος.

ΠΑΤΡΩΝ: Κωστούλα Γ. Παναγιωτοπούλου, Ἑλληνικὸν Αἷμα, Αἱματωμένο Λουλούδι, Νίτσα Β. Ἀντωνοπούλου, Ντίνος Β. Ἀντωνόπουλος, Ἑλένη Παπαχριστοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δ. Κωτάβολος, Σπ. Μ. Μαρῆς, Θεοδ. Δ. Σακελλαροπουλος, Π. Παρασκευᾶς, Ἠλ. Κ. Ζαρόκωστας, Ι. Ε. Ἀρδάμης, Κ. Μήλισις, Δ. Ε. Ἀρδάμης, Κ. Ε. Ἀρδάμη, Κ. Ἀναστασίου.

ΠΥΡΓΟΥ: Διαβολάκι τῶν Πυργίων, Ἀντ. Θεοφιλόπουλος, Γ. Θεοφιλόπουλος, Χ. Θεοφιλόπουλος, Θεοδ. Κ. Σύδης, Τιμ. Ραβαζούλας.

ΣΥΡΟΥ: Ν. Παναγιωτόπουλος, Μόσχε Δ. Δασόνες.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΚΟΥΡΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΗΛΙΑΣ Κ. ΖΑΡΟΚΩΣΤΑΣ ἐν Πειραιεῖ καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Κ. ΣΥΔΗΣ ἐν Πύργῳ, οἱ ὁποῖοι ἐναγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου καὶ περιμένουν τὰς διευθύνσεις των.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΛΑΣΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι.—Ἀριθ. Τηλεφ. 17.99